

Michal Jindra a pointa, která ho hledá

Vždycky když na to byla příhodná chvíle nechal jsem si od Kakalíka vyprávět Jindrovo dětství a školní léta. Teď mě vlastně napadá, proč vlastně ten text mám psát já. Ale dobrá. Ti dva spolu prožili jednu z nejzásadnějších a nejvíce určujících fází jejich života a to byl pobyt v Ostravě až do ukončení střední školy. Pak se oba rychle spakovali a utekli do Prahy. Takhle spakovaní se na konci devadesátých let objevili i v Divusu s doporučením od „Parocha“ jak oba říkali a jak se také jinak říká Jiřímu Surůvkovi. Ten, jako jejich dosavadní vůdce z nich už měl hlavu jak balón. A to hlavně z Jindry, kterému v té době dělal neúspěšné „garde“ při pokusu o vstup na akademii. Když jsem jim tehdy poprvé otvíral, vzpomněl jsem si na dětská představení Čapkova Ze života hmyzu. Měl jsem dojem, že na sobě mají kostýmy. Na ty příběhy tady není moc místa ale vyplývá z nich, že Jindra je jednou z mála obětí svých vnitřních světů a jejich hodnot. Že si toho našeho snad ještě vůbec nevšiml. Některé z příběhů o Jindrovi se již staly mýty nebo pověstmi jimiž se baví studenti vysokých uměleckých škol nebo jimi straší středoškolská kantoři na ostravsku své žáky.

Člověk, který zná tyto zkazky a chtěl by médium vidět osobně většinou dojde k názoru, že se jedná o fikci. Že ta osoba možná ani neexistuje. Neseženete ho a hlavně nikdy ve chvíli kdy byste ho nejvíc potřebovali. A když už je po všem, zavolá vám z budky v nějakém vzdáleném městě a dotazuje se na něco na co nejen nedokážete odpovědět ale ani neznáte smysl toho dotazu.

Jeho díla se nacházejí nebo jsou nalézána na různých místech kde se Jindra zastavil nebo studoval nebo přespal. Nikdy jsem ho neviděl cestovat se zavazadlem, nanejvýš s nějakou zbytečností. Jeho dílo je ohroženo. Jednou z něj určitě nic nezbyde a těch pár stránek papíru s kopřivkami hrdiny nakreslenými propiskou bude mít obrovskou cenu. Tak obdivovaný Boudníkův život propadlý umění je ve srovnání s Jindrou pouhým intelektuálním gestem. Jindru tady skutečně vysadila neznámá a nám velmi nepodobná civilizace. A to ještě za trest.

Slizový román

Skutečně si nemyslím, že by se Jindra zabýval fungováním našeho světa. Jeho formy používá pouze jako prázdné pytle, které plní vlastním zvrhlým a mimozemským obsahem. A protože nemá ani žádný vzor, můžeme říci, že vymyslel slizový román. Sliz hraje v Jindrově tvorbě velkou roli a to tak velkou, že ji i sám přijal. Většina jeho raných děl je podepsána Doktorem Slizu. V běžné komunikaci mezi přáteli občas zmizelo i slovo doktor.

Už od začátku byly jeho příběhy k jejich aktérům velmi kruté. Nebyl v nich žádný vývoj od mladických dobrodružných příběhů k jindrohonoru. Je tvůrčím Gigerovým vetřelcem. Všude sliz požírající děti odhozené do odpadků při krvavém masakru rodičů zrůdnými skřety. Cynické a nelogické chování hrdinů je ještě více zatemňováno

vstupy epizodických a parazitických postav, které vhnějí děj do děsivých až dech beroucích zákrut. A nejen z nich se vám v Jindrových příbězích může udělat špatně. V jedné kapitole počítáte minuty a najednou se přesunete o tisíc let a příběh jede dál. Přemisťování postav a věcí v prostoru a čase je tím nejmenším problémem. Jde tu především o akci, a z pohledu čtenáře jako jsme my, o co největší míru nepřirozenosti a zvrácenosti. Pro autora jsou to ale vcelku běžné příběhy.

Svoje ručně psané romány Jindra dotvářel ukrutnými kresbami. Styl nikdy nezměnil. Forma zaostalá, nechce se mi říci dětské, zároveň kurážné a vždy dostatečně vyjadřující linie, zůstává vždy nad věcí a zároveň s ní. Později se součástí těchto více či méně krátkých příběhů i básní staly linoryty a koláže.

V roce 1997 vytvořil i cyklus skvělých iluzivních barevných!!! obrazů. Jediné autorským textem nekomentované dílo. Doporučuji je nalézt a uschovat v depozitáři Národní galerie. Nic tak barevného a poetického už Jindra od té doby nenamaloval. Naše kultura tak trochu nemá Franze Kafku ale mohla by tak mít alespoň Michala Jindru.

Hovnový komix

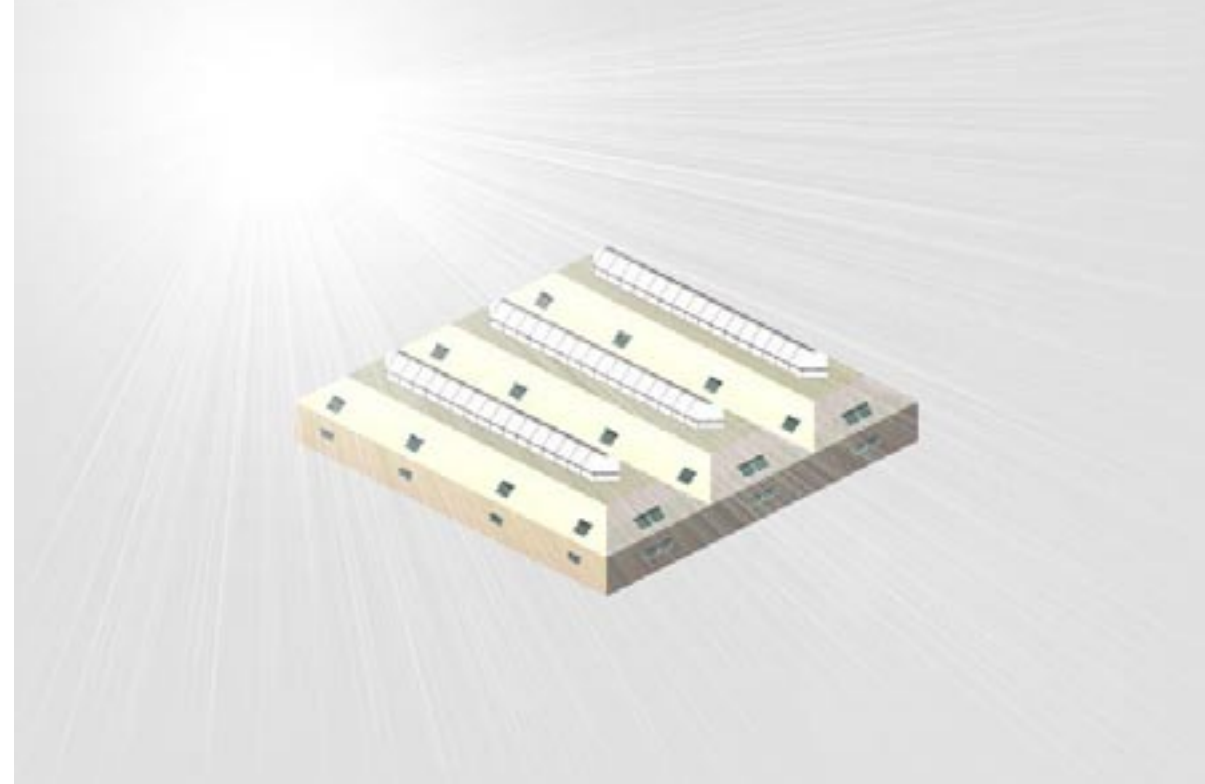
Po románech začali vznikat komiksy. V nich se začíná postupně prosazovat hovno jako systémový prvek. Nejde o nějaký rozvinutý fekální humor ale o skutečně seriózně pojímanou, životně důležitou součást života jeho hrdinů. Mnozí z nich se jimi nejen živí a jejich apetit se stává principem ekosystému ale hovna jsou zde předmětem různých výzkumů i industriální produkce. Existují hovna různých kvalit, barev, chutí a tvrdosti. Opoprhovaná a skrývaná součást našeho života zde zažívá svou úplnou satisfakci.

I když dnes již by byla aseptickou civilizací vítána nějaká pilulka, která by zajistila nějaké bezzáporné sáčkování exkrementů přímo v konečniku nebo nějaké odpařování ve spánku, stále našťěstí platí Klímovo „hovno jsi a hovno zůstaneš“. A proto až se tak jednou stane, bude Jindrovo dílo jednou z mála hodnotných připomínek, že hovno hrálo v našich dějinách významnou roli.

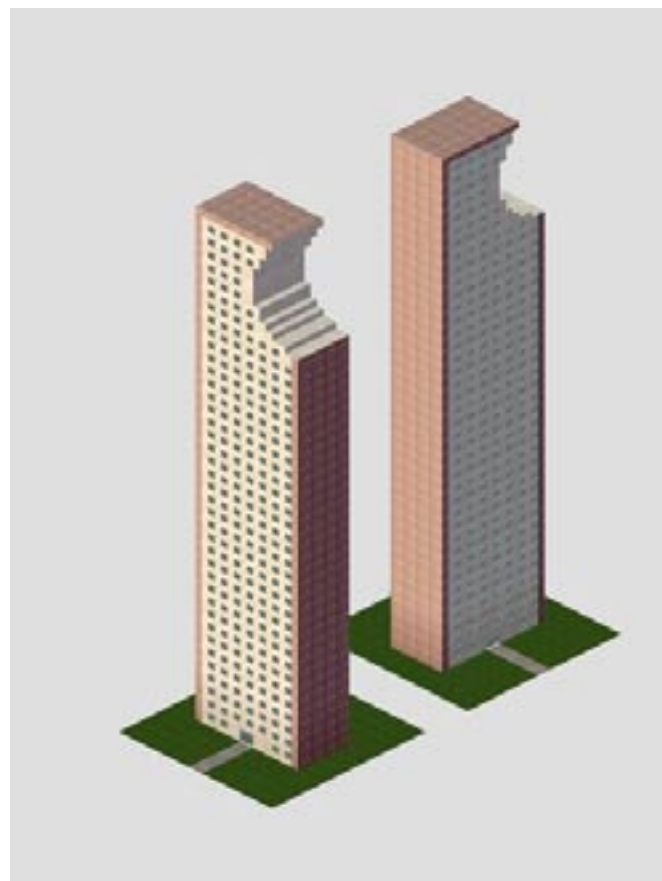
Tím samozřejmě nechci říct, že Jinrovy komiksy jsou jen o tom. Bylo by dobré se zmínit, že v komiksech začíná Jindra svérázně řešit i principy spravedlnosti a morálky. A jako upoutávka to i stačí.

Zfotovaný film

Kamera sleduje putování člověka s papírovou bednou na hlavě. Všude sníh, nejdříve v lese a v křoví, pak jde po krajnici nějaké výpadovky a končí to snad v nějakém amfiteátru. Jmenuje se to Box. Není to umění a ani špatné umění. Umění a špatné umění poznáte podle snahy. Tohle je halucinace. Od té doby jsem viděl ještě pár jeho videí nebo raději dlouhých záběrů. Je to kvalita bez výkyvů. Jen u Jindrových filmů můžete zažít pocit, že se jich autor, kameraman ani herci neúčastní. Blair Witch je pop.

Velkovýkrma a jatka, tisk v nízkém rozlišení, 2003

Retardovaná digitální tvorba

Když se Jindra začal víc a víc ztrácet z našeho okolí, zjistili jsme, že se začal věnovat virtuálně digitální tvorbě a chemickému prožitku existence. Skutečně nevím jak bych popsal třídě ukousnutou tatranku jako metaforu ustřeleného věžáku. Prostě je fakt dobrá.

Snad kdyby tady ten obrázek byl. Ale nevím jestli ho sem Jana dá. Když potkáte autora – poznáte ho podle hlasu přeučovaného leváka – řekněte si ať vám ho pošle mailem. Zamilujete si ho.

A k té pointě

Jindra je především tvůrce příběhů. Jedná li se i o jeden obrázek, většinou je příběh nějak vepsán. Málodky nechá své hrdiny nebo objekty bez osudu. A příběhy věcí jsou Jindrovou specialitou. Někdy se jedná i o fragmenty s těžko dohledatelnou pointou. A právě autorův neprostupný svět nám někdy nedovoluje ji najít. Často se stává, že ji diváci nalézají někde úplně jinde. Často se jim zdají vtipné ale Jindra není autorem anekdot. Jsou to vážné příběhy plné osobních a civilizačních tragédií ač v nich jde třeba o hovno. Možná, že ta pointa není vždy zapotřebí. Možná, že o ní autor ani neuvažuje. To jenom my žijeme od začátku do konce.

A nebudu to po sobě ani číst. Jindra to taky nedělá.

Ivan Mečl

Dům k nakousnutí, tisk v nízkém rozlišení, 2003